

הרב אברהם אוחיון

אהבת ישראל

מהמאורות הגדולים

לקוט פְּעוּרִים וְחֻמְשֵׁה סְפּוּרִים
אוֹתֵנְטִיִּים, מְרַגְשִׁים וּמְלֵאִים מוֹסֵר וְהִנְהָגוֹת
עַל מַעַלְת אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל מִ"הַמְּאוֹרוֹת הַגְּדוֹלִים"

עריכת לשון:
הרב שאול עובדיה פתיה
ניקוד:
יהודית הירשמן
הגהות:
אביגיל רוט
ציורים:
אבישי חן
שרה קונופניצקי
תמר צייטלין
אלישע כץ
דבורה קוטובסקי
ב. יוסף
עימוד:
מ. פלקסר
ניהול גרפי:
אברהם אוחיון

הוצאת ספרים
אברהם אוחיון
כל הזכויות שמורות ©

הפצה בלעדית!

להזמנות ומשלוחים

פלאפון: 050-4164-500

וואטסאפ: 052-551-2000

סיטנאות: 055-670-5567

מייל: 4164500@gmail.com

אתר: ohayon-books.co.il

למחבר אין קשר להפצה!

תָּכֵן עֲנִינִים

8	בית הכנסת אורחים
10	"הציור הנפלא שנתתם לי עודנו תלוי!"
12	אתרוגים רטבים
14	מדוע סחב הרבי שתי מזוודות?
16	התשובה והעידוד
18	אהבת ישראל - בבית ובחוץ
20	קרחם על הבריות
22	לשמח יהודים - עד היכן?
24	בן... לא שולחים לבד
26	קיתון של צוננים
28	קלוף תפוחי אדמה, בקל וחומר מאפיית מצות
30	אמנות ההקשבה
32	לקבל? - לא! לאהב? - כן!
34	שטר אחד שהציל יהודים רבים
36	מנחם לבבות שבירים
38	אהבת הבריות עד היום האחרון
40	"אולי כבר מתקשרים לבשר"
42	כה מפסיים ילד קטן
44	"אינני רוצה לגרם חלילה צער לאף יהודי"
46	"ישבת ויבכיתי עליו שעה ארפה"
48	כדור בשביל מחילה
50	מדוע השתעשע הרב בכדור?
52	אזן קשבת
54	מי שם לב לנער הצעיר?
56	כרחם אב על בנים

הקדמה

הוראתו של האר"י הקדוש, "הריני אוהב כל אחד ואחד מנגי ישראל כנפשי". נדרשים אנו לשא עינינו לדמיון ההוד, לגדולי הדורות, ללמוד מהם אהבת ישראל אמתית מהי, להתבונן במעשי הגדולים, ללמוד מאורחות רבותינו ומאורותינו, לראות כיצד הביעו את אהבת ישראל שבלבם, ועד כמה חשו, באמת ובתמים, כי כל יהודי באשר הוא - הרי הוא כבנם יחידים!

בספר זה קבצנו עשרים וחמשה ספורים מבחרים מכל סדרת ספרי המאורות הגדולים, הנוגעים לאהבת ישראל. ספורים נפלאים ומרתקים, מעוררי מחשבה ומאלפי מוסר, בינה ודעת.

חזקה על הקורא, קטן כגדול, ילד כמבגר, שלמקרא ספורים אלו תתעורר בנפשו אהבת ישראל טהורה ואמתית, אהבה שפרותיה המברכים הם, פמוכו, גדלות בתורה, יראת שמים טהורה, ואהבת הבורא יתברך. כי אכן, אורייתא, קדשא בריהו הוא וישראל - חד המה!

**שלכם
אברהם אוחיון**

אהבת ישראל היא אבן יסוד בעבודת הבורא, רבותינו למדונו כי קדשא בריהו הוא, אורייתא וישראל - חד המה! דחינו, אדם אינו יכול לאחז בלמוד תורה, ובנדאי לא בקרבת ה', אם לא שהוא מלמד באהבת ישראל.

עדות נפלאה לכה מוצאים אנו במעמד מתן תורה, אז קבלו ישראל את התורה בהיותם כלם יחד כאיש אחד בלב אחד, וכפי שדרשו רבותינו את לשון הכתוב "ויחן שם ישראל נגד ה' ה'ר", "ויחן" בלשון יחיד, מלמד שהיו כלם יחד, באחדות, כאיש אחד.

רק כה אפשר לקבל תורה, ורק כה אפשר להתקרב לבורא יתברך. ואכן, גדולי ישראל, לארו כל הדורות, כמדת גדלותם בתורה הקדושה - כה היתה וקיימת בלבם אהבת ישראל!

ספורים עד אין קץ מתהלכים אודות כל גדול בישראל, עד היכן הקדיש, מעתותיו הקרות, מכוחותיו ומכבודו, על מנת להוציא אל הפועל את אהבת ישראל הבורגנית בלבנו. אנו, צעירי הצאן, המבקשים להתגדל באהבת ישראל אמתית, למים בעצמנו את

בית הכנסת אורחים

שרות אנשים נהרו בכל יום אל הבית הקטן שבסמטת חנו. בזמני קבלת הקהל היו נכנסים אנשים פשוטים וגם רבנים חשובים. כל אחד ושאלותיו עמו. מרן הרב אלישיב היה מאזין לשאלות ופוסק במהירות עצומה. הזמן היה יקר ביותר, ועל פו, אם היה השואל מתחיל להאריך בהסברים שאינם קשורים לשאלה, היה מרן עוצר אותו ושואל: "מה פאן השאלה?"

אכן, פעם אחת שנה מרן ממנהגו.

היו אלו ימי מלחמת המפרץ. סאדם חוסיין, הצורך הרשע מבגדד, העיף טילים על ארץ הקודש, ובכל פעם שברחבי הערים נשמעה צפירת האזעקה עולה ויורדת, היו תושבי הארץ נזעקים אל החדרים הממוגנים, שם היו שוהים עד השמיע צפירת ההרגעה.

באותו יום, אחד מימי מלחמת המפרץ, שהו אנשים בביתו של מרן, ושאלותיהם בפיהם. מרן האזין והשיב תשובה על כל שאלה. ולפתע נשמעה האזעקה. "פקוח נפש!" אמרו בני הבית זה לזה, ומרן והאנשים ששהו עמו מהרו להכנס אל החדר הפנימי, הממוגן, לשוהות שם עד שתשמיע צפירת ההרגעה.

והנה, ראה זה פלא. אך נכנסו האנשים עם מרן אל החדר הממוגן, החל מרן לשוחח עם כל אחד מן השואלים: "מה שלומך? ומה שלום משפחתך? הכל בסדר?"

האנשים שמחו עד מאוד למשמע התענינותו של מרן במצבם, אולם הם באמת לא הבינו, מדוע שנה מרן ממנהגו ומצא לפתע זמן מיתר עבור השאלות הללו...

לאחר שנשמעה צפירת ההרגעה וכל השואלים הלכו לדרפם, העז אחד מבני הבית לשאל את מרן לפשר הדבר: "מדוע התענינן היום הרב במצבם האישי של השואלים ולא חס על זמנו היקר?"

מרן השיבו תשובה מזלפת ומרתקת. "כאשר נשמעה הצפירה", אמר, "היה על האנשים להכנס עמי אל החדר, ואסור היה להם לצאת עד השמיע צפירת ההרגעה. משום כך נחשבו האנשים הבאים אל ביתי - לאורחי! הם נחשבו לאורחים שלי, משום שלא היו יכולים לצאת מביתי באותו זמן". "ומשום כך", הסביר מרן, "אני נהפכתי למכניס אורחים, והיה עלי להתנהג אליהם כמו שמתנהגים לאורחים. כך נפסק בהלכה. לכו, באותו רגע, התחלתי להתענין בשלומם ובמצבם..."

